

WALTER BENJAMIN

KÜTÜPHANEMİ KUTULARINDAN ÇIKARIRKEN

biriktirmek üzerine bir konuşma

UNPACKING MY LIBRARY

a talk about book collecting

çeviri/translation

Hêlin İlcek

TEZARUS
kitap

[illegible]

WALTER BENJAMIN

UNPACKING MY LIBRARY

a talk about book collecting

biriktirmek üzerine bir konuşma

**KÜTÜPHANEMİ KUTULARINDAN
ÇIKARIRKEN**

Bu fotoğraf, yalnızca bir insanın siluetini değil; düşüncenin, hafızanın ve sessizliğin iç içe geçtiği görünmez katmanları da yansıtır. Camın ardında beliren yansımalar, geçmiş ile bugün, görünen ile hatırlanan arasında kurulan ince köprüyü simgeler. Yüzü tam seçilemeyen figür, tek bir kişiyi değil; bir kitabın sayfaları arasında kendi izini arayan herkesi temsil eder. Çünkü her okuma, insanın yalnızca bilgiyle değil, kendi iç sesiyle de karşılaştığı sessiz bir yolculuktur.

Kapakta hâkim olan siyah-beyaz tonlar, zamanın ötesine uzanan bir sadeliği ve kalıcılığı taşıırken, ışığın cam yüzeylerde bıraktığı izler belleğin kırılgan doğasını hatırlatır. Her yansıma, geçmişten bugüne ulaşan bir hikâyenin; her gölge ise henüz anlatılmamış bir düşüncenin habercisidir. Bu nedenle bu kapak, yalnızca kitabın dış yüzü değil, okuyucuyu ilk sayfayı çevirmeden önce durup düşünmeye davet eden sessiz bir eşiktir. İçeride anlatılanların özüne ulaşmanın yolu, belki de önce bu sessizliğin içinde kendini bulmaktan geçer.

Kapak fotoğrafı:

Bruno van der Kraan, *double exposure photo of man and black Ottoman chair*,
12 Haziran 2018, Amsterdam

Kaynak: www.unsplash.com

uU**UNPACKING MY LIBRARY**

a talk about book collecting

k**KÜTÜPHANEMİ KUTULARINDAN**

ÇIKARIRKENNn

biriktirmek üzerine bir konuşma

ww**WALTER BENJAMIN**nn

Çeviri/Translation

hHêlin İlcekK

TEZARUS
kitap
carpe librum

TEZARUS Book/Kitap 09 Translated Texts Series/Çeviri Metinler Serisi 02

Publication Details/Basım Bilgileri: Elektronik kitap | Gazimağusa, Temmuz 2026 | e-ISBN: 978-625-96868-8-2

Author Yazar
Walter BENJAMIN

Translation Çeviri
Hêlin İLCEK

Editor-in-Chief Genel Yayın Yönetmeni
Serkan İPEKÇİ

Cover Design Kapak Tasarımı
TEZARUS Book/Kitap

This book is an open-access publication and is licensed under a Creative Commons BY-NC-SA licence. It may be copied, adapted, distributed and reused for non-commercial purposes, provided that the source is acknowledged and the same licence is applied.

Bu kitap bir açık erişim yayındır ve Creative Commons BY-NC-SA (Atıf-GayriTicari-AynıLisanslaPaylaş) lisansına sahiptir. Kaynağa atıf vermek ve aynı lisansı devam ettirmek kaydıyla ticari amaç haricinde kopyalanabilir, düzenlenebilir, dağıtılabilir ve yeniden kullanılabilir.

TEZARUS Kitap's approach to publishing is shaped by the United Nations Global Compact, the Women's Empowerment Principles (WEPs) and the Beijing Declaration and Platform for Action (BpFA).

TEZARUS Kitap'ın yayıncılık anlayışı, Birleşmiş Milletler Küresel İlkeler Sözleşmesi (Global Compact), Kadının Güçlenmesi Prensipleri (WEPs) ve Pekin Deklarasyonu ve Eylem Platformu (BpFA) çerçevesinde şekillenmiştir.

Library Information Card Kütüphane Bilgi Kartı

TR

Unpacking my library: a talk about book collecting = Kütüphanemi kutularından çıkarırken: biriktirmek üzerine bir konuşma / Walter Benjamin. / –Gazimağusa: TEZARUS Kitap, 2026.

40 s.: fotoğ.; cm. –(TEZARUS Kitap; 9. Çeviri Metinler Serisi; 2)

e-ISBN: 978-625-96868-8-2

1. Benjamin, Walter 2. Kütüphane I. Eser adı II. Dizi

720.922 BEN 2026

NA2597 .U56 2026

TEZARUS Books is a brand of TEZARUS Software and Information Services Ltd.

TEZARUS Kitap, bir TEZARUS Yazılım ve Bilgi Hizmetleri Ltd. Şti. markasıdır.

Famagusta Technology Development Zone (Eastern Mediterranean University Technopark),

GMTGB Building, EMU Campus, Famagusta, Turkish Republic of Northern Cyprus

Gazimağusa Teknoloji Geliştirme Bölgesi (Doğu Akdeniz Üniversitesi Technopark),

GMTGB Binası, DAÜ Kampüsü, Gazimağusa, Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti

www.tezar.us | info@tezar.us

Julius Kuntze
FOTOGRAFIER

POTS DAM *
SPANDAU

WWWALTERRR

BBBenjaminnn

Walter Benjamin was a man of letters and aesthete, now considered to have been the most important German literary critic in the first half of the 20th century. Born into a prosperous Jewish family, Benjamin studied philosophy in Berlin, Freiburg im Breisgau, Munich, and Bern. He settled in Berlin in 1920 and worked thereafter as a literary critic and translator. His halfhearted pursuit of an academic career was cut short when the University of Frankfurt rejected his brilliant but unconventional doctoral thesis, *Ursprung des deutschen Trauerspiels* (1928, *The Origin of German Tragic Drama*). Benjamin eventually settled in Paris after leaving Germany in 1933 upon the Nazis' rise to power. He continued to write essays and reviews for literary journals, but upon the fall of

France to the Germans in 1940 he fled southward with the hope of escaping to the United States via Spain. Informed by the chief of police at the town of Port-Bou on the Franco-Spanish border that he would be turned over to the Gestapo, Benjamin committed suicide. The posthumous publication of Benjamin's prolific output significantly increased his reputation in the later 20th century. The essays containing his philosophical reflections on literature are written in a dense and concentrated style that contains a strong poetic strain. He mixes social criticism and linguistic analysis with historical nostalgia while communicating an underlying sense of pathos and pessimism. The metaphysical quality of his early critical thought gave way to a Marxist

inclination in the 1930s. Benjamin's pronounced intellectual independence and originality are evident in the extended essay *Goethes Wahlverwandtschaften* (1924-25, *Goethe's Elective Affinities*) and in the essays posthumously collected in *Illuminationen* (1961, *Illuminations*), including *Das Kunstwerk im Zeitalter seiner technischen Reproduzierbarkeit* (1936, *The Work of Art in the Age of Mechanical Reproduction*).

Born July 15, 1892, Berlin, Germany; died September 27, 1940, near Port-Bou, Spain

Bir edebiyatçı ve estetikçiydi ve günümüzde 20. yüzyılın ilk yarısının en önemli Alman edebiyat eleştirmeni olarak kabul edilmektedir. Zengin bir Yahudi ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Benjamin, Berlin, Freiburg im Breisgau, Münih ve Bern'de felsefe okudu. 1920'de Berlin'e yerleşen Benjamin, bundan sonra edebiyat eleştirmeni ve çevirmen olarak çalıştı. Akademik kariyerine yarı yürekten devam eden Benjamin'in bu çabaları, Frankfurt Üniversitesi'nin parlak ama alışılmadık doktora tezi *Ursprung des deutschen Trauerspiels* (1928, *Alman Trajik Dramasının Kökeni*) reddedilmesiyle sona erdi. Benjamin, Nazilerin iktidara gelmesiyle 1933 yılında Almanya'yı terk ettikten sonra Paris'e yerleşti. Edebiyat dergileri için denemeler ve eleştiriler yazmaya devam etti, ancak 1940 yılında Fransa'nın Almanlara yenilmesiyle İspanya üzerinden Amerika Birleşik Devletleri'ne kaçmak umuduyla güneye kaçtı. Franco-İspanya sınırındaki Port-Bou kasabasının emniyet müdürü tarafından Gestapo'ya teslim

edileceđi bildirilen Benjamin intihar etti. Benjamin'in ölümünden sonra yayınlanan ve-
rimli eserleri 20. yüzyılın son-
larında ününü önemli ölçüde
artırdı. Edebiyat üzerine fel-
sefi düşüncelerini içeren de-
nemeleri, güçlü bir şiirsel eği-
lim içeren yoğun ve konsantre
bir üslupla yazılmıştır. Sosyal
eleştiri ve dilbilimsel analizi
tarihsel nostaljiyle harmanla-
yarak, altta yatan bir hüzün ve
karamsarlık duygusu iletir. Er-
ken dönem eleştirel düşünce-
sinin metafizik niteliği,
1930'larda Marksist bir eği-
lime yol açtı. Benjamin'in be-
lirgin entelektüel bağımsızlığı
ve özgünlüğü, uzun deneme
Goethes Wahlverwandtschaften
(1924-25, *Goethe'nin Se-
çici Akrabalıkları*) ve ölümün-
den sonra *Illuminationen*
(1961, *Aydınlanmalar*) adlı
eserde toplanan deneme-
lerde *Das Kunstwerk im Zei-
talter seiner technischen Rep-
roduzierbarkeit* (1936, *Meka-
nik Reprodüksiyon Çağında
Sanat Eseri*) dahil olmak
üzere, açıkça görülmektedir.

15 Temmuz 1892, Berlin, Al-
manya-27 Eylül 1940, Port-Bou,
İspanya

HHHÊLİNNN

iiilcekkk

Born in Diyarbakır in 1986, she completed her bachelor's degree (2010) and master's degree (2019) in the Department of Information and Records Management at Marmara University. Between 2014 and 2021, she worked as a specialist librarian and archivist at the Kadıköy Municipality History, Literature and Art Library (TESAK), founded under the guidance of İlber Ortaylı and Murat Katoğlu. Shortly thereafter, she joined the Sinematek/Cinema House, a cultural institution revived by Kadıköy Municipality as part of the legacy of Onat Kutlar, where she served as a librarian and archivist. During the same period, she was a member of *Kadıköy Bellek*, a research team that included Demet Taner, the wife of the renowned playwright Haldun Taner, contributing professionally to research on the history of Kadıköy. From 2021 to

2025, she continued her career as a librarian and archivist within the Nilüfer Municipality of Bursa. In 2023, her book *Northern Cyprus Publications Bibliography 2022* was published by TEZARUS Book. Beginning that same year, she contributed articles to *ANTOINETTE*, an electronic journal dedicated to librarianship, archives, and museology, and later to *FRANCESCA*. She currently works as an archivist at a private law firm. She is the mother of one child.

1986'da Diyarbakır'da doğdu. Lisans (2010) ve yüksek lisans (2019) öğrenimini Marmara Üniversitesi Bilgi ve Belge Yönetimi bölümünde tamamladı. 2014-2021 yılları arasında kurucu danışmanlığını İlber Ortaylı ve Murat Katoğlu'nun üstlendiği Kadıköy Belediyesi Tarih Edebiyat Sanat Kütüphanesi'nde (TESAK) uzman kütüphaneci-arşivci pozisyonunda görev aldı. Kısa bir süre sonra Kadıköy Belediyesi'nin yeniden hayata geçirdiği bir Onat Kutlar mirası olan Sinematek/Sinemaevi'nde kütüphaneci-arşivci olarak yer aldı. Aynı dönemde içinde Haldun Taner'in eşi Demet Taner'in de yer aldığı *Kadıköy Bellek* adlı araştırma ekibinde yer alarak Kadıköy tarihi araştırmalarına profesyonel olarak destek sağladı. 2021-2025 yılları arasında Bursa Nilüfer Belediyesi bünyesinde kütüphaneci ve arşivci olarak çalışmalarına devam etti. 2023 yılında *Kuzey Kıbrıs Yayınlar Bibliyografyası 2022* adlı çalışması TEZARUS Kitap tarafından yayınlandı. Ayrıca bu yıldan başlayarak bir kütüphanecilik-arşivcilik-müzecilik e-dergisi olan *ANTOINETTE*'te ve daha sonra *FRANCESCA*'da çeşitli yazıları yer alıyor. Halen

özel bir hukuk bürosunda arşivci olarak çalışmaktadır. 1 çocuk annesidir.

CCCONTENTSSss

iiİçindeki
lerrr

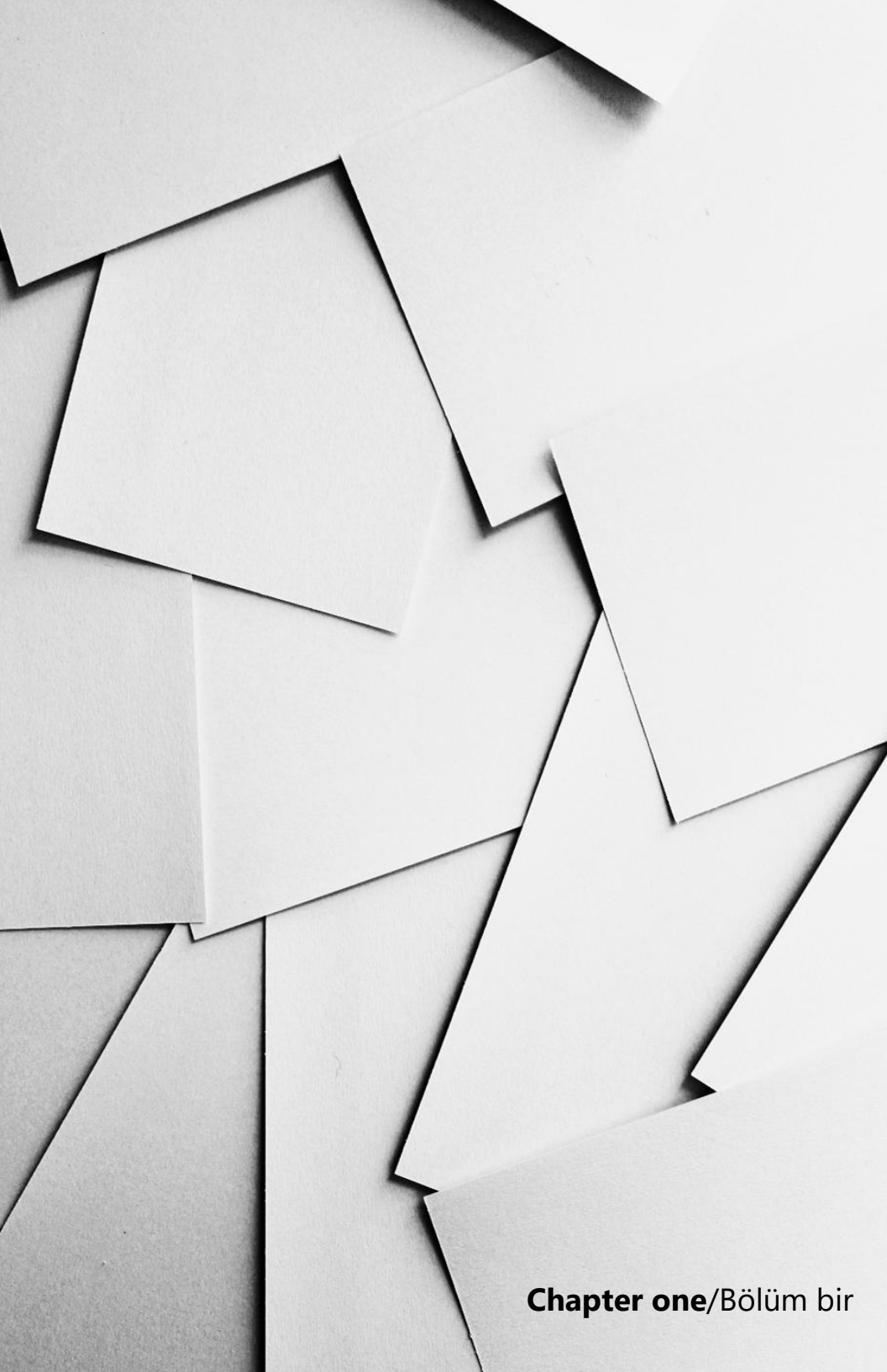

Chapter one/BÖLÜM BİR
Unpacking my library

_____ 1

CHAPTER TWO/bölüm iki
Kütüphanemi kutula-
rından çıkarırken

_____ 20

Chapter one/Bölüm bir

UNPACKING MY LIBRARYYY

a talk about book collecting

I am unpacking my library. Yes, I am. The books are not yet on the shelves, not yet touched by the mild boredom of order. I cannot march up and down their ranks to pass them in review before a friendly audience. You need not fear any of that. Instead, I must ask you to join me in the disorder of crates that have been wrenched open, the air saturated with the dust of wood, the floor covered with torn paper, to join me among piles of volumes that are seeing daylight

unpacking my library • walter benjamin

again after two years of darkness, so that you may be ready to share with me a bit of the mood—it is certainly not an elegiac mood but, rather, one of anticipation—which these books arouse in a genuine collector. For such a man is speaking to you, and on closer scrutiny he proves to be speaking only about himself. Would it not be presumptuous of me if, in order to appear convincingly objective and down-to-earth, I enumerated for you the main sections or prize

pieces of a library, if I presented you with their history or even their usefulness to a writer? I, for one, have in mind something less obscure, something more palpable than that; what I am really concerned with is giving you some insight into the relationship of a book collector to his possessions, into collecting rather than a collection. If I do this by elaborating on the various ways of acquiring books, this is something entirely arbitrary. This or any other procedure is merely a dam against the spring tide of memories which surges toward any collector as he contemplates his possessions. Every passion borders on the chaotic, but the collector's passion borders on the chaos of memories.

More than that: the chance, the fate, that suffuse the past before my eyes are conspicuously present in the accustomed confusion of these books. For what else is this collection but a disorder to which habit has accommodated itself to such an extent that it can appear as order? You have all heard of people whom the loss of their books has turned into invalids, or of those who in order to acquire them became criminals. These are the very areas in which any order is a balancing act of extreme precariousness. "The only exact knowledge there is," said Anatole France, "is the knowledge of the date of publication and the format of books." And indeed, if there is a

counterpart to the confusion of a library, it is the order of its catalogue.

Thus there is in the life of a collector a dialectical tension between the poles of disorder and order. Naturally, his existence is tied to many other things as well: to a very mysterious relationship to ownership, something about which we shall have more to say later; also, to a relationship to objects which does not emphasize their functional, utilitarian value—that is, their usefulness—but studies and loves them as the scene, the stage, of their fate. The most profound enchantment for the collector is the locking of individual items within a magic circle in which they are fixed as the final thrill,

the thrill of acquisition, passes over them. Everything remembered and thought, everything conscious, becomes the pedestal, the frame, the base, the lock of his property. The period, the region, the craftsmanship, the former ownership—for a true collector the whole background of an item adds up to a magic encyclopedia whose quintessence is the fate of his object. In this circumscribed area, then, it may be surmised how the great physiognomists—and collectors are the physiognomists of the world of objects—turn into interpreters of fate. One has only to watch a collector handle the objects in his glass case. As he holds them in his hands, he seems to be seeing through them

into their distant past as though inspired. So much for the magical side of the collector—his old-age image, I might call it.

Habent sua fata libelli: these words may have been intended as a general statement about books. So books like *The Divine Comedy*, Spinoza's *Ethics*, and *The Origin of Species* have their fates. A collector, however, interprets this Latin saying differently. For him, not only books but also copies of books have their fates. And in this sense, the most important fate of a copy is its encounter with him, with his own collection. I am not exaggerating when I say that to a true collector the acquisition of an old book is its rebirth. This is the childlike

element which in a collector mingles with the element of old age. For children can accomplish the renewal of existence in a hundred unflinching ways. Among children, collecting is only one process of renewal; other processes are the painting of objects, the cutting out of figures, the application of decals—the whole range of childlike modes of acquisition, from touching things to giving them names. To renew the old world—that is the collector's deepest desire when he is driven to acquire new things, and that is why a collector of older books is closer to the wellsprings of collecting than the acquirer of luxury editions. How do books cross the threshold of a collection and

become the property of a collector? The history of their acquisition is the subject of the following remarks.

Of all the ways of acquiring books, writing them oneself is regarded as the most praiseworthy method. At this point many of you will remember with pleasure the large library which Jean Paul's poor little schoolmaster Wutz gradually acquired by writing, himself, all the works whose titles interested him in bookfair catalogues; after all, he could not afford to buy them. Writers are really people who write books not because they are poor, but because they are dissatisfied with the books which they could buy but do not like. You, ladies and gentlemen, may regard

this as whimsical definition of a writer. But everything said from the angle of a real collector is whimsical. Of the customary modes of acquisition, the one most appropriate to a collector would be the borrowing of a book with its attendant non-returning. The book borrower of real stature whom we envisage here proves himself to be an inveterate collector of books not so much by the fervor with which he guards his borrowed treasures and by the deaf ear which he turns to all reminders from the everyday world of legality as by his failure to read these books. If my experience may serve as evidence, a man is more likely to return a borrowed book upon occasion than to read it.

Anatole France

And the nonreading of books, you will object, should be characteristic of collectors? This is news to me, you may say. It is not news at all. Experts will bear me out when I say that it is the oldest thing in the world. Suffice it to quote the answer which Anatole France gave to a philistine who admired his

library and then finished with the standard question, "And you have read all these books, Monsieur France?" "Not one-tenth of them. I don't suppose you use your Sèvres china every day?"

Incidentally, I have put the right to such an attitude to the test. For years, for at least the first

third of its existence, my library consisted of no more than two or three shelves which increased only by inches each year. This was its militant age, when no book was allowed to enter it without the certification that I had not read it. Thus I might never have acquired a library extensive enough to be worthy of the name if there had not been an inflation. Suddenly the emphasis shifted; books acquired real value, or, at any rate, were difficult to obtain. At least this is how it seemed in Switzerland. At the eleventh hour I sent my first major book orders from there and in this way was able to secure such irreplaceable items as *Der blaue Reiter* and *Bachofen's Sage won Tanaquil*, which could

still be obtained from the publishers at that time.

Well—so you may say—after exploring all these byways we should finally reach the wide highway of book acquisition, namely, the purchasing of books. This is indeed a wide highway, but not a comfortable one. The purchasing done by a book collector has very little in common with that done in a bookshop by a student getting a textbook, a man of the world buying a present for his lady, or a businessman intending to while away his next train journey. I have made my most memorable purchases on trips, as a transient. Property and possession belong to the tactical sphere. Collectors are people with a tactical instinct; their

Bachofen's Sage won Tanaquil

experience teaches them that when they capture a strange city, the smallest antique shop can be a fortress, the most remote stationery store a key position. How many cities have revealed themselves to me in the marches I undertook in the pursuit of books!

By no means all of the most important purchases are made on the premises of a dealer. Catalogues play a far greater part. And even though the purchaser may be thoroughly acquainted with the book ordered from a catalogue, the individual copy always remains a surprise and the order always a bit of a gamble. There are grievous disappointments, but also happy finds. I remember, for instance, that I once ordered a

book with colored illustrations for my old collection of children's books only because it contained fairy tales by Albert Ludwig Grimm and was published at Grimma, Thuringia. Grimma was also the place of publication of a book of fables edited by the same Albert Ludwig Grimm. With its sixteen illustrations my copy of this book of fables was the only extant example of the early work of the great German book illustrator Lyser, who lived in Hamburg around the middle of the last century. Well, my reaction to the consonance of the names had been correct. In this case too I discovered the work of Lyser, namely *Linas Märchenbuch*, a work which has remained unknown to his

bibliographers and which deserves a more detailed reference than this first one I am introducing here.

The acquisition of books is by no means a matter of money or expert knowledge alone. Not even both factors together suffice for the establishment of a real library, which is always somewhat impenetrable and at the same time uniquely itself. Anyone who buys from catalogues must have flair in addition to the qualities I have mentioned. Dates, place names, formats, previous owners, bindings, and the like: all these details must tell him something—not as dry, isolated facts, but as a harmonious whole; from the quality and intensity of this harmony

he must be able to recognize whether a book is for him or not. An auction requires yet another set of qualities in a collector. To the reader of a catalogue the book itself must speak, or possibly its previous ownership if the provenance of the copy has been established. A man who wishes to participate at an auction must pay equal attention to the book and to his competitors, in addition to keeping a cool enough head to avoid being carried away in the competition. It is a frequent occurrence that someone gets stuck with a high purchase price because he kept raising his bid—more to assert himself than to acquire the book. On the other hand, one of the finest memories of a collector is the

moment when he rescued a book to which he might never have given a thought, much less a wishful look, because he found it Jonely and abandoned on the market place and bought it to give it its freedom—the way the prince bought a beautiful slave girl in *The Arabian Nights*. To a book collector, you see, the true freedom of all books is somewhere on his shelves.

To this day, Balzac's *Peau de chagrin* stands out from long rows of French volumes in my library as a memento of my most exciting experience at an auction. This happened in 1915 at the Rümman auction put up by Emil Hirsch, one of the greatest of book experts and most distinguished of dealers. The edition in

question appeared in 1838 in Paris, Place de la Bourse. As I pick up my copy, I see not only its number in the Rümman collection, but even the label of the shop in which the first owner bought the book over ninety years ago for one-eighth of today's price. "Papeterie I. Flanneau," it says. A fine age in which it was still possible to buy such a deluxe edition at a stationery dealer's! The steel engravings of this book were designed by the foremost French graphic artist and executed by the foremost engravers. But I was going to tell you how I acquired this book. I had gone to Emil Hirsch's for an advance inspection and had handled forty or fifty volumes; that particular

Peau de Chagrin

volume had inspired in me the ardent desire to hold on to it forever. The day of the auction came. As chance would have it, in the sequence of the auction this copy of *La Peau de chagrin* was preceded by a complete set of its illustrations printed separately on India paper. The bidders sat at a long table; diagonally across from me sat the man

who was the focus of all eyes at the first bid, the famous Munich collector Baron von Simolin. He was greatly interested in this set, but he had rival bidders; in short, there was a spirited contest which resulted in the highest bid of the entire auction—far in excess of three thousand marks. No one seemed to have expected such a high

figure, and all those present were quite excited. Emil Hirsch remained unconcerned, and whether he wanted to save time or was guided by some other consideration, he proceeded to the next item, with no one really paying attention. He called out the price, and with my heart pounding and with the full realization that I was unable to compete with any of those big collectors I bid a somewhat higher amount. Without arousing the bidders' attention, the auctioneer went through the usual routine—"Do I hear more?" and three bangs of his gavel, with an eternity seeming to separate each from the next—and proceeded to add the auctioneer's charge. For a student like me the

unpacking my library • walter benjamin

sum was still considerable. The following morning at the pawnshop is no longer part of this story, and I prefer to speak about another incident which I should like to call the negative of an auction. It happened last year at a Berlin auction. The collection of books that was offered was a miscellany in quality and subject matter, and only a number of rare works on occultism and natural philosophy were worthy of note. I bid for a number of them, but each time I noticed a gentleman in the front row who seemed only to have waited for my bid to counter with his own, evidently prepared to top any offer. After this had been repeated several times, I gave up all hope of acquiring the book

which I was most interested in that day. It was the rare *Fragmente aus dem Nachlass eines jungen Physikers* [Posthumous Fragments of a Young Physicist] which Johann Wilhelm Ritter published in two volumes at Heidelberg in 1810. This work has never been reprinted, but I have always considered its preface, in which the author-editor tells the story of his life in the guise of an obituary for his supposedly deceased unnamed friend—with whom he is really identical—as the most important sample of personal prose of German Romanticism. Just as the item came up I had a brain wave. It was simple enough: since my bid was bound to give the item to the other man, I must not bid at all.

I controlled myself and remained silent. What I had hoped for came about: no interest, no bid, and the book was put aside. I deemed it wise to let several days go by, and when I appeared on the premises after a week, I found the book in the secondhand department and benefited by the lack of interest when I acquired it.

Once you have approached the mountains of cases in order to mine the books from them and bring them to the light of day—or, rather, of night—what memories crowd in upon you! Nothing highlights the fascination of unpacking more clearly than the difficulty of stopping this activity. I had started at noon, and it was midnight before I had

worked my way to the last cases. Now I put my hands on two volumes bound in faded boards which, strictly speaking, do not belong in a book case at all: two albums with stick-in pictures which my mother pasted in as a child and which I inherited. They are the seeds of a collection of children's books which is growing steadily even today, though no longer in my garden. There is no living library that does not harbor a number of booklike creations from fringe areas. They need not be stick-in albums or family albums, autograph books or portfolios containing pamphlets or religious tracts; some people become attached to leaflets and prospectuses, others to handwriting facsimiles or

unpacking my library • walter benjamin

typewritten copies of unobtainable books; and certainly periodicals can form the prismatic fringes of a library. But to get back to those albums: Actually, inheritance is the soundest way of acquiring a collection. For a collector's attitude toward his possessions stems from an owner's feeling of responsibility toward his property. Thus it is, in the highest sense, the attitude of an heir, and the most distinguished trait of a collection will always be its transmissibility. You should know that in saying this I fully realize that my discussion of the mental climate of collecting will confirm many of you in your conviction that this passion is behind the times, in your distrust of the collector

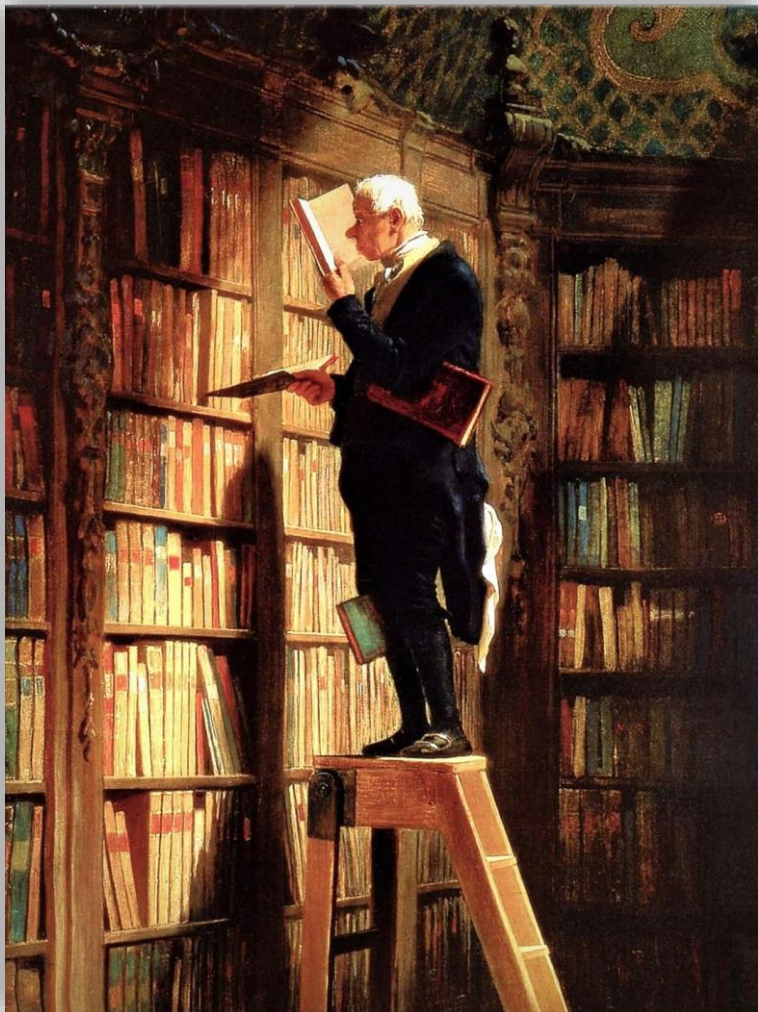
Gestalt eines intellectuellen Reichs erbaut. Wenn die Philosophie ihr Grau in Grau mahlt, dann ist eine Gestalt des Lebens alt geworden, und mit Grau in Grau läßt sie sich nicht verjüngen, sondern nur erkennen; die Eule der Minerva beginnt erst mit der einbrechenden Dämmerung ihren Flug.

When philosophy grasps its own age in thought, that way of life has already grown old; philosophy cannot rejuvenate it by painting it grey upon grey, but can only recognise it. Minerva's owl, however, only takes flight as twilight falls.

type. Nothing is further from my mind than to shake either your conviction or your distrust. But one thing should be noted: the phenomenon of collecting loses its meaning as it loses its personal owner. Even though public collections may be less objectionable socially and more useful academically than private collections, the objects get their due only in the latter. I do know that time is running out for

the type that I am discussing here and have been representing before you a bit *ex officio*. But, as Hegel put it, only when it is dark does the owl of Minerva begin its flight. Only in extinction is the collector comprehended.

Now I am on the last half-emptied case and it is way past midnight. Other thoughts fill me than the ones I am talking about—not thoughts but images, memories. Memories of the cities in

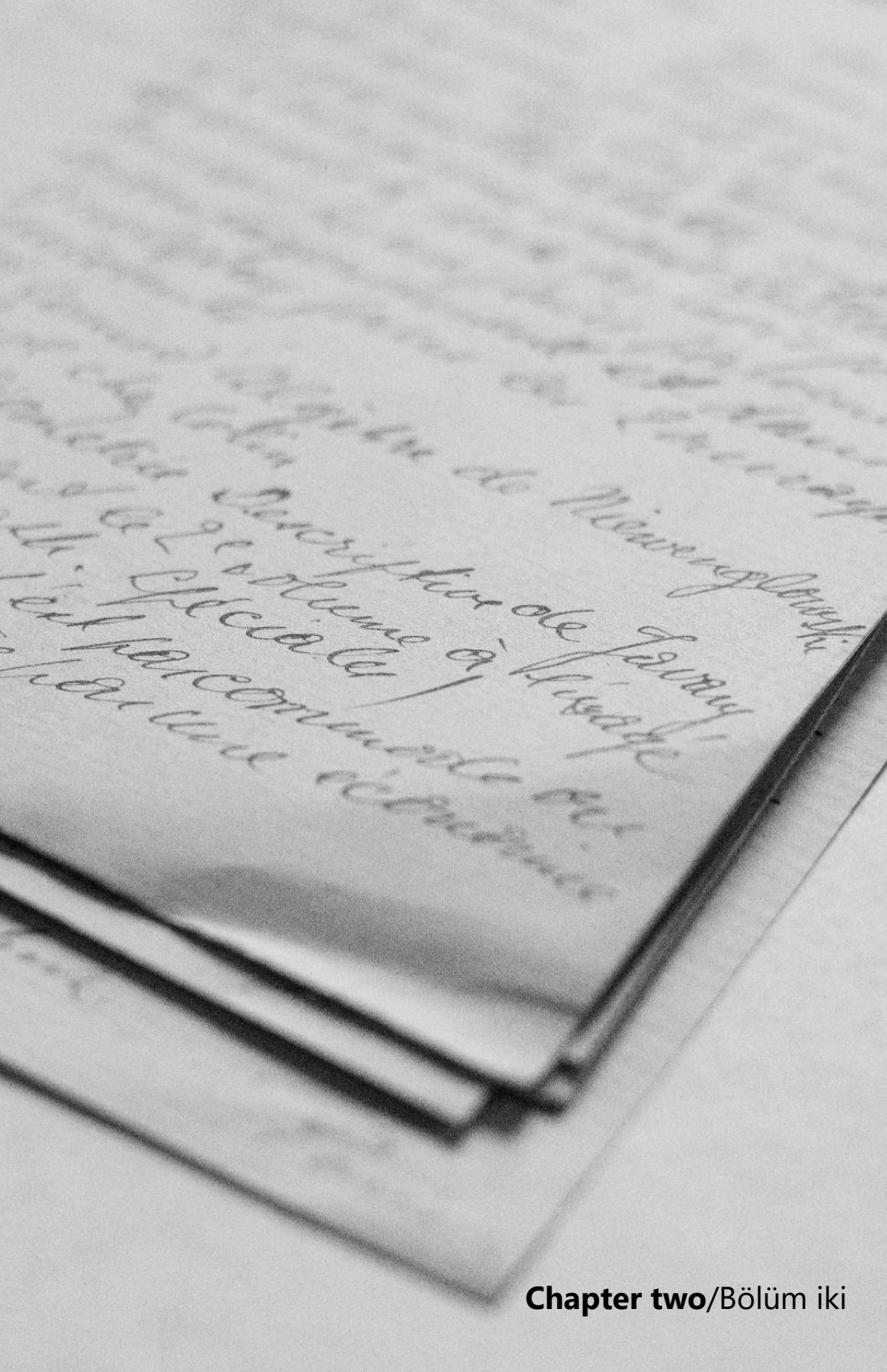
Carl Spitzweg - Der Bücherwurm

which I found so many things: Riga, Naples, Munich, Danzig, Moscow,

Florence, Basel, Paris; memories of Rosenthal's sumptuous rooms in

Munich, of the Danzig Stockturm where the late Hans Rhaue was domiciled, of Süssengut's musty book cellar in North Berlin; memories of the rooms where these books had been housed, of my student's den in Munich, of my room in Bern, of the solitude of Iseltwald on the Lake of Brienz, and finally of my boyhood room, the former location of only four or five of the several thousand volumes that are piled up around me. O bliss of the collector, bliss of the man of leisure! Of no one has less been expected, and no one has had a greater sense of well-being than the man who has been able to carry on his disreputable existence in the mask of Spitzweg's "Bookworm." For inside him there are spirits, or at least little genii, which have seen to it that for a

collector—and I mean a real collector, a collector as he ought to be—ownership is the most intimate relationship that one can have to objects. Not that they come alive in him; it is he who lives in them. So I have erected one of his dwellings, with books as the building stones, before you, and now he is going to disappear inside, as is only fitting.

KÜTÜPHANEMİ KUTULARINDAN ÇIKARIRKEN

*biriktirmek üzerine bir konuşma*aa

Kütüphanemi kutularından çıkarıyorum, evet. Demek istediğim kitaplarım henüz raflara yerleştirilmiş değil. Düzenin beraberinde getirdiği o hafiften sıkıntılı atmosfer çevrelerini sarmamış hâlâ. Daha dizilmiş kitaplar boyunca yürüyüp sevecen dinleyicilerin önünde onları bir bütünlüğe kavuşturmuş değilim. Bu sizi korkutmasın. Sizden istediğim, kendinizi benimle beraber açılmış kolilerin dağınıklığında, tahtalardan çıkan tozla dolmuş bu havada, parçalanmış kâğıtlarla

kütüphanemi kutularından çıkarırken • walter benjamin

kaplı döşemenin üstünde ve iki yıllık bir karanlığın ardından gün ışığına kavuşmuş kitap yığınlarının arasında varsaymanız. Böylelikle kitapların gerçek bir koleksiyonerde uyandırdığı, bir ağıtı çağrıştırmaktan kesinlikle uzak, fakat daha çok gerginlik dolu o havayı daha henüz başındayken biraz olsun paylaşabilirsiniz. Çünkü size şimdi seslenen, bu kitap koleksiyoneri yalnızca kendisinden bahsedecek. Burada sözde bir nesnellığe atıfta bulunarak, sizlere bir kitaplığın başlıca parçaları-

nı, bölümlerini, tarihini ya da kalkıp böyle bir kitaplığın yazar açısından taşıdığı önemi anlatmaya kalkışmak, haddini bilmezlik olmaz mıydı? Bana gelince, aşağıda söyleyeceklerimle daha açık daha elle tutulur gözle görülür bir hedefe varmayı amaçlıyorum: en içten dileğim, bir koleksiyoner ile elinde bulundurduğu şeyler arasındaki ilişki konusunda, bir koleksiyondan çok, bu koleksiyonu 'kolekte' etme yani 'biriktirme' eylemi konusunda sizlere fikir verebilmek. Ayrıca bunu yaparken, kitapları edinmenin çeşitli türleri üzerine bir gözlemi çıkış noktası almam, bilinçli bir tutumdur. Böylece düzenleme ya da başka her türlü, aslında yalnızca elindekilerle ilgilenen her koleksiyonerin

üstüne saldıran, anılardan oluşmuş dalgaların önüne dikilen bir baraj olacaktır.

Öte yanda her tutku, kaosu sınırına dayanır. Biriktirme tutkusunun sınırı ise bir anılar kaosu. Ama söylemek istediklerim bununla da bitmiyor: tesadüf, yazgı... Yani geçmişe bakışımın önünde renk katan öğeler, bu kitapların alışılmış karmaşıklığı içerisinde somut bir biçimde eşzamanlı olarak belirginleşmekte. Çünkü bu birikim, bir düzensizlikten, yani içine alışkanlıkların onu sanki düzenmiş gibi gösterecek kadar yerleşmiş olduğu bir düzensizlikten başka nedir ki? Kitaplarını yitirdikleri için hastalanan kişileri, kitap edinmek uğruna suç işleyenleri daha önce duymuşsunuzdur. Özellikle bu

alanlarda her düzen, uçurumun üzerinde bir sallantıda durma konumundan başka bir şey değildir. *"Var olan tek kesin bilgi, kitapların çıkış yılına ve boyutlarına ilişkin bilgidir."* demişti Anatole France. Gerçekten de bir kitaplığın kural tanımazlığının karşı kutbu diye bir şey varsa eğer bu da ancak o kitaplığa ait kataloğun kurallara uygunluğudur.

Böylece koleksiyonun varoluşu, düzensizlik ve düzen kutupları arasındaki diyalektik bir gerginlik içerisinde yer alır. Bu varoluş, doğal olarak başka pek çok şeye de bağlıdır. Örneğin daha sonra da sözünü edeceğimiz, çok gizemli olan 'bir mülkiyet ilişkisine' bağlıdır. Sonra, nesnelerle, onların işlevsel değerini, yani faydasını,

kullanabilirliğini ön plana çıkarmayıp, onları yazgılarının oyun alanı ve tiyatrosu olarak irdeleyip seven bir ilişki söz konusudur. Tek parçayı bir çekim alanı içerisine hapsedmek, koleksiyonerin gerçekleştirdiği en derin anlamlı büyüdür. Bu alan içerisindeki tek parça ve son ürperti onu edinmiş olmanın yarattığı üzerinden geçip giderken, donup kalır. Hatırlanmış, düşünülmüş, bilinç düzeyinde algılanmış ne varsa, o parça üzerinde kurulan mülkiyetin kurallına, çerçevesine ve kili-dine, dönem, yer, el işçiliği, bir önceki sahibi, bir koleksiyoner için çok değerli olan nesnenin bütün arka planı, özü nesnesinin kaderi olan sihirli bir ansiklopediye dönüşür. Bu sınırlandırılmış alanda büyük fizyono-

mistlerin—ve evet koleksiyonerler nesneler dünyasının fizyonomistleridir—nasıl kaderin yorumcularına dönüştükleri tahmin edilebilir. Tek yapılması gereken, bir koleksiyoneri vitrinindeki nesnelere dokunurken izlemektir. Daha o nesneyi elleri arasına alır almaz, sanki ondan aldığı esinle uzağı görebiliyor gibidir. Koleksiyonerin büyüsel yanı... Yaşlılık görüntüsü konusunda söyleyebileceklerim bu kadardır.

Habent sua afata libelli—bu, belki de kitaplar üzerine düşünülmüş genel bir tümce niteliğinde bir ifade. Kitapların, yani *İlahi Komedyası'nın*, Spinoza'nın *Etikasının*, ya da *Türlerin Oluşumu'nun* kendilerine özgü yazgıları vardır. Koleksiyoner ise bu Latince

özdeyişi farklı yorumlar. Ona göre burada söz konusu olan, yalnızca kitapların değil, nüshaların da yazgısının olduğudur. Ve koleksiyonere göre her nüshanın en önemli yazgısı onunla, onun kendi koleksiyonuyla karşılaşmasıdır. Şöyle demekle abartmış olmam: gerçek anlamdaki her koleksiyonerin gözünde eski bir kitaba sahip olmak, o kitabın yeniden doğması demektir. Ve koleksiyonerin kişiliğinde çocuksuluğun yaşlanmışlıkla kesiştiği nokta, işte bu noktadır. Çünkü çocuklar, varoluşun yenilenmesi konusunda çok yönlü ve hiçbir zaman da sonuçsuz kalmayan bir uygulamayı gerçekleştirir. Çocuklar için toplamak (biriktirmek), yenilemenin yöntemlerinden yalnızca biridir. Nesneleri boyamak,

ayırmak, kopya etmek ve dokunmaktan isimlendirmeye kadar yükselen bir çizgide, çocuğa özgü edinme yollarının tümü bu kategoriye girer. Eski dünyayı yenilemek...— Bu, koleksiyonerin yeni bir şeyler edinme isteğinin en derin noktasında yatan içgüdüdür.—Bu nedenle de eski kitapları toplayan kişi, koleksiyonerliğin kaynağına yeni tıpkıbasımlarla ilgilenenlerden çok daha yakındır.

Şimdi de kitapların bir koleksiyonun eşiğinden nasıl geçtiklerinin, bir koleksiyonerin mülkiyeti altına nasıl girdiklerinin, kısacası 'edinilmelerinin' öyküsü üzerine birkaç söz söylemek istiyorum.

İnsanın kendisinin bir kitap yazması, kitap edinme yollarının en övülmeye değer olanı

sayılır. Bu noktada bazıları, Jean Paul'un, zavallı küçük okul müdürü Wutz'un, fuar kataloglarında kendisini ilgilendiren başlıktaki yapıtları, satın almaya gücü yetmeyeceğinden kendisi yazarak zamanla oluşturduğu büyük kitaplığı anımsayacaksınız. Yazarlar aslında yoksulluktan ötürü değil, ama satın alabilecekleri kitapları beğenmedikleri için kitap yazan kişilerdir. Şimdi sizler, değerli bayanlar ve baylar, bunun yazara ilişkin tuhaf bir tanımlama olduğunu söyleyeceksiniz. Ne var ki, gerçek bir koleksiyonerin bakış açısından söylenmiş her şey tuhaftır.

Geleneksel edinme yolları arasında koleksiyoner için en elverişlisi, ödünç almak ve geri vermemektir. Burada göz ö-

Anatole France

nünde bulundurduğumuz ve büyük çapta kitap ödünç alan kişi, yalnızca ödünç aldıklarından oluşan hazineyi korumada ve günlük hukuk yaşamının tüm uyarıları karşısında sağır kalmada gösterdiği coşkuyla değil, ama ondan çok daha ileri ölçüde olmak üzere, kitapları kendisinin de okumamasıyla gerçek

anlamda bir koleksiyoner kişiliğini kazanır. Deneyimlerime güvenirseniz eğer, birinin benden ödünç aldığı bir kitabı geri getirdiği, onu okumasından daha sık olmuştur derim. Peki, kitapları okumamak, sadece koleksiyonerlerin bir özelliği midir, diye soracaksınız şimdi. Herhalde yeni böyle oldu,

diyeceksiniz. Hayır. Uzmanlar, bunun eski bir özellik olduğunu size onaylayacaklardır. Ben burada Anatole France'nin kitaplığını görüp hayran kalan ve ardından o kaçınılmaz soruyu: "Bütün bunları okudunuz mu Bay France?" sorusunu soran acemiye verdiği yanıtı alıntılایacağım: *"Onda birini bile okumadım. Siz her gün en değerli porselen takımlarınızı mı kullanırsınız yemeklerinizde?"*

Ben böyle bir tutumda haklılık bakımından bir tür karşı-deney yaptım. Kitaplığım yıllar boyunca tüm ömrünün üçte biri kadar bir süre yılda ancak bir, iki santim uzayan iki, üç sırayı geçmedi. Elbette bu, kitaplığıma okuyacağım konusunda söz vermediğim hiçbir kitabı almadığım dönemdi.

Ve enflasyon olmasaydı eğer, kapsamı bakımından 'kitaplık' diye adlandırılabilcek bir kitaplığa belki de hiçbir zaman sahip olamayacaktım. Enflasyon, bir çırpıda ağırlık noktasını paranın dışındaki nesnelere kaydırды ve kitapları en azından çok güç sahip olunan nesnelere dönüştürdü. En azından İsviçre'de durum böyle gözüküyordu. Ben de orada, son anda, büyükçe denilebilecek ilk kitap siparişimi verdim. Böylelikle de o sıralarda yayımcının elinde henüz bulunan *Blauer Reiter* ya da *Bachofen'in Tanaquil'in Efsanesi* gibi eşsiz yapıtları elde edebildim.

Şimdi bunca dolambaçlı yolun ardından, nihayet kitap edinmenin en geniş yoluna, satın almaya gelmem gerektiği-

Bachofen'in Tanaquill'in Efsanesi

ni düşünüyorsunuzdur. Evet, geniş bir yoldur bu. Ama rahat bir yol olduğu kesinlikle söylenemez. Kitap koleksiyonerinin satın alma eylemiyle, bir öğrencinin bir ders kitabı almak için, bir hanımefendiye armağan almak isteyen centilmenin, bir iş yolculuğu yapanın trende vakit geçirmek için bir kitapçada gerçekleştirdikleri satın alma eylemi arasında çok az benzerlik vardır. Ben, en dikkate değer kitap alış-verişlerimi seyahatler sırasında, öyle geçirip giderken yapmışımdır. Ele geçirmek ve sahip olmak, taktiksel bir öğenin egemenliği altındadır. Koleksiyonerler, taktik içgüdülerine sahip olan insanlardır. Onların deneyimlerine göre, yabancı bir kenti ele geçirmeye giriştiklerinde en küçük bir

antikacı dükkânı bir kale, en sapa yerdeki kâğıtçı çok kritik bir nokta niteliğini kazanabilir. Çünkü ben de birçok kenti, kitapların peşine düşerek yaptığım yürüyüşler nedeniyle tanımışımdır.

En önemli satın almalar ise, ancak bir bölümü satıcıyı ziyaret yoluyla gerçekleşir. Bu konuda kataloglar, çok daha önemli rol oynar. Ve alıcı, kataloğa bakarak ısmarladığı kitabı ne denli iyi tanırsa tanısın, kendisine gelecek kitap hep bir sürpriz ve ısmarlama eylemi de her zaman biraz kumar niteliğini taşıyacaktır. İnsanı çok etkileyen hayal kırıklıklarının yanı sıra, mutlu rastlantılarla da olasıdır. Örneğin bir defasında çocuk kitapları koleksiyonum için, içerisinde renkli resimler bulunan bir kitabı,

yalnızca içinde Albert Ludwing Grimm'in masalları olduğu ve Thüringen'deki Grimma'da yayımlandığı için ısmarladığımı anımsıyorum. Grimma'da ise adı geçen Albert Ludwig Grimm'in yayımlamış olduğu, bir masal kitabı çıkmıştı. Ve benim elime geçen bu kitap, içindeki 16 resmiyle, geçen yüzyılın ortalarında Hamburg'da yaşamış olan büyük alman kitap ressamı Lyser'in başlangıç dönemlerini belirleyen tek yapıtı. Adların birbirine uyması bakımından yanılmış değilim. Lyser'in çalışmaları burada da elime geçti. *Lina'nın Masallar Kitabı* adını taşıyan Lyser'in yapıtlarını inceleyenlerin hiçbirinin bilmediği bu kitap, benim bu ilk açıklamalarımдан daha çok ilgiye layıktır.

Ayrıca kitap edinme konusunda tek başına para ya da tek başına bilgi hiçbir zaman yeterli olmaz. Bu ikisinin bir arada bulunması bile, her zaman biriciklik ve güç anlaşılabilirlik niteliğini birlikte taşıyan gerçek bir kitaplığın oluşturulabilmesi için yeterli değildir. Kataloglara göre kitap satın alan kişinin, belirtilen niteliklere ek olarak bir tür koku alma yetisine de sahip olması gerekir. Baskı yılları, yer adları, boyutlar, daha önceki sahipleri, ciltler, vb. gibi bütün özellikler o anda kitabı alacak kişiye bir şeyler anlatmalıdır. Üstelik yalnızca tek başlarına da değil. Bütün bu özellikler ortak bir melodi oluşturmalıdır ve kitabı alacak kişi, bu melodinin uymuna, netliğine göre böyle bir kitabın

kendisine göre olup olmadığını anlayabilmelidir.

Bir açık artırma ise koleksiyonerden daha farklı yetenekler ister. Katalogdan seçen kişiye yalnızca kitabın kendisine ya da olsa olsa, kitabın nereden geldiği biliniyorsa eğer, bir önceki sahibine hitap etmesi yeterlidir. Bir açık artırmaya katılmak isteyen kişi ise dikkatini aynı zamanda hem kitap hem de rakipleri üzerinde toplamak, bunun yanı sıra da—her gün rastlandığı gibi—kendini rekabet savaşına kaptırıp, sonunda kitabı elde etmekten çok, yiğitliğe leke sürdürmemek amacıyla daha fazla fiyat önerdiği bir noktada aşırı yüksek bir satış rakamına takılıp kalmamak için soğukkanlılığını korumak zorundadır. Buna karşılık

bir koleksiyonerin istemek bir yana, yaşamı boyunca aklının ucundan bile geçirmemiş olduğu bir kitaba, öylesine terk edilmiş olarak ortalıkta durduğu için atıldığı ve tıpkı *Binbir Gece Masalları*'ndaki prensin güzel bir köle kızı satın alması gibi, özgürlüğünü vermek için satın aldığı an, en güzel anıları arasında yer alır. Çünkü koleksiyoner için tüm kitaplar, ancak onun rafında durdukları zaman gerçek anlamda özgürdür.

Bir sürü Fransızca cildin arasında Balzac'ın *Peau de Chagrin*'i, kitaplığımda bugün de en heyecanlı açık artırma yaşıntılarımın anıtı olarak durur. Bu olay 1915 yılında, en büyük kitap uzmanlarından ve en soylu tüccarlardan biri olan Emil Hirsch'deki Rümman

Peau de Chagrin

açık artırmasında geç-
mişti. Söz konusu kitap,
1838'de Paris'te, Place de
la Bourse'da yayımlan-
mıştı. Şimdi bu cildi elime
aldığımda, yalnızca Rü-
mann koleksiyonunun
numarasını değil, ama
bundan 90 yıldan fazla
bir zaman önce ilk alıcı-
nın kitabı bugünkü fiyatı-
nın yaklaşık seksende biri
fiyata satın almış olduğu
kitapçının etiketini göre-

biliyorum. Etiketle "Pa-
peterie I. Flanneau" yazı-
yor. Böyle muhteşem
eserlerin—çünkü bu kita-
bın süslemeleri Fransa'-
nın en büyük çizimci-
since hazırlanmış ve en
büyük gravür sanatçıla-
rınca yapılmış—henüz
bir kırtasiyeciden satın
alınabildiği zamanlar,
herhalde çok güzel za-
manlardı. Her neyse, be-
nim asıl anlatmak istedi-

ğim şey, bu kitabı edinmemin öyküsüydü. Kitapları önceden görmek üzere Emil Hirsch'e gelmiş, 40 ya da 50 cildi elden geçirmiştım. Ama bu kitaptan bir daha ayırmamak, içimde ateşli bir isteğe dönüşmüştü. Sonra açık artırma günü gelip çattı. Bir tesadüf sonucunda açık artırma düzeyine göre *Peau de Chagrin*'in bu nüshasından önce, kitabın illüstrasyonları bir dizi olarak krepdöşin üstüne ayrıca basılı biçimde satışa sunuldu. Alıcılar uzun bir masaya oturmuşlardı. Benim karşımda biraz yana doğru, yaptığı öneriyle birlikte bütün bakışları üzerinde toplayacak bir adam oturmaktaydı. Bu, ünlü Münihli koleksiyoner Freiherr von Simolin'di. Simolin, sözünü ettiğim resimleri almak

istiyordu. Rakipleri vardı. Kısacası sert bir çekişme başladı ve bu çekişme, bütün artırmanın en yüksek fiyatına, 3000 reichsmarkı aşan bir fiyata ulaştı. Görünüşe göre böylesine yüksek bir fiyatı kimse beklememişti. Hazır bulunanlar arasında bir dalgalanma oldu. Emil Hirsch, buna aldırmadı ve belki zaman kazanmak için belki de düşüncelerle, herkesin dikkatsizliğinden de yararlanarak, bir sonraki parçaya geçti. Ücretini ilan etti. Ben, kalp çarpıntıları içerisinde ve hazır bulunan koleksiyonerlerden hiçbirisiyle boy ölçüşemeyeceğimin bilinci içerisinde, bu fiyatın üzerine çıktım. Artırma me-muru ise dikkatini bozmaksızın, alışıldığı şekilde, "Yok mu arttıran?" sözcükleriyle ve üç

vuruşla—bana her vuruş sanki sonsuzluk kadar uzun bir gibi gelmişti—satışı yaptı. Fiyat benim gibi bir üniversite öğrencisi için yine de yeterince yüksekti.

Rehinci dükkânında geçen ertesi sabahım bu öykünün konusu değil elbette, ama ertesi günü öğleden önce rehinciye gidişimden artırmanın olumsuz yönü diyebileceğim bir olaydan söz etmeyi yeğliyorum. Olay, geçen yıl Berlin'deki bir açık artırmada geçti. Nitelik ve konu açısından oldukça renklilik taşıyan bir dizi kitap satışa sunulmuştu. Aralarında dikkate değer olanlar, yalnızca okültizme ve doğa felsefesine ilişkin bazı kitaplardı. İçlerinden bazıları için pey sürdüm. Gelgelelim ne zaman ağzımı açsam, ön sıralarda

oturan bir adam, sanki benim pey sürmemi bekliyormuşçasına, gelişigüzel fiyatlarla benimle yarışıyordu. Bu deneyimi yeterince yineledikten sonra, o gün en çok almak istediğim kitaba ilişkin tüm umutlarımı yitirdim. Söz konusu kitap, Johann Wilhelm Ritter'in 1810 yılında Heidelberg'de iki cilt olarak bastırılmış olduğu ve *Posthumous Fragments of a Young Physicist* (Genç Bir Fizikçinin Terekelerinden Parçalar) adında, çok nadir bulunan bir yapıttı. Kitap sonradan hiç basılmamıştı. Yayımcının—sözde ölmüş olan, adını vermediği ve aslında kendisinden başka kimse olmayan,—dostu için kaleme almış olduğu önsöz ise bana göre alman roman-tizminin en önemli

metinlerinden biriydi. Bu kitabın numarası ilan edildiği an, aklıma bir fikir geldi. Pey sürmem, kitabın kaçınılmaz olarak sözünü ettiğim müşteriye gitmesine yol açacağından hiç pey sürmem gerekiyordu. Kendimi zorlayarak hiç ağzımı açmadım. Ve beklediği şey oldu. Kimse ilgilenmeyip öneride bulunmayınca, kitap geri çekildi. Biraz daha beklemeyi uygun buldum. Gerçekten de aradan bir hafta geçtikten sonra sahafa gittiğimde kitap oradaydı. Gösterdiğim 'ilgisizlik' kitabı satın alabilmemi sağlamıştı.

İnsan gündüz—ya da daha iyisi—gece vakti kitapları çıkarmak için dağlar gibi yığılı kutuların arasına girmeye görsün. Anıların ardı arkası kesilmiyor. Bu işin çekici

olduğunun en güçlü kanıtı, kutuların başından kalkmakta çekilen zordur. Kitapları kutulardan çıkarmaya öğle vakti başlamıştım ki daha son kutulara el atmamdan önce saat gece yarısını bulmuştu. Sonunda elime aslında yeri bir kitap kolisi olmayan, iki kapalı karton kutu geçti. Bunların içinde annemin çocukken yapıştırmış olduğu iki albüm vardı. Bu albümler, artık yabancı bahçelerde olmakla birlikte, sürekli büyümesini bugün de sürdüren bir çocuk kitapları koleksiyonunun tohumları oluşturmuştu.

Öte yandan, tam kitap diye adlandırılmayacak bir sürü parçayı da içinde barındırmayan canlı bir kütüphane yok gibidir. Bu parçaların mutlaka mühür albümleri, imza

koleksiyonları ve benzerleri olması şart değil. Bazıları da elyazmalarının tıpkıbasımlarına veya artık bulunamayan kitapların daktilo kopyalarına meraklı olabilirler. Dergiler ise bir kitaplığın uç noktalarında rahatlıkla yer alabilirler. Yeniden yukarıda sözünü ettiğim albümlere dönecek olursak, miras yolunun, bir koleksiyona sahip olmanın en önemli yolu olduğunu söyleyebilirim. Çünkü koleksiyonerin, başka koleksiyon karşısındaki tutumlarının kökeninde, asıl sahibine karşı duyduğu sorumluluk duygusu yatar. Başka bir deyişle bu, en yüksek anlamda miras kalanın tutumudur. Bu nedenle bir koleksiyonun en soylu niteliği, her zaman miras yoluyla geçebilmesidir. Bunları söylerken,

koleksiyonerliğin içerdiği yaratımlar dünyasındaki bir gelişmenin, pek çoklarınızın bu tutkunun çağdaşlığına ilişkin görüşünü ve koleksiyoner karşısında duyduğu kuşkuğu ne denli güçlendirceğinin bilincinde olduğumdan emin olabilirsiniz. Gerek sözünü ettiğim görüşünüzü gerekse güvensizliğinizi sarsmak gibi bir niyetim yok kesinlikle. Yalnız, bir noktayı belirtmek isterim ki, koleksiyon olgusu öznesini yitirdiği anda anlamını da yitirir. Resmî koleksiyonlar, toplumsal bakımdan daha az itici ve bilimsel bakımdan da daha yararlı olabilirler. Evet, ama nesneler gerçek özgürlüklerine ancak özel koleksiyonlarda sahip olabilirler. Ayrıca burada sözünü ettiğim ve resmen olmaksızın biraz

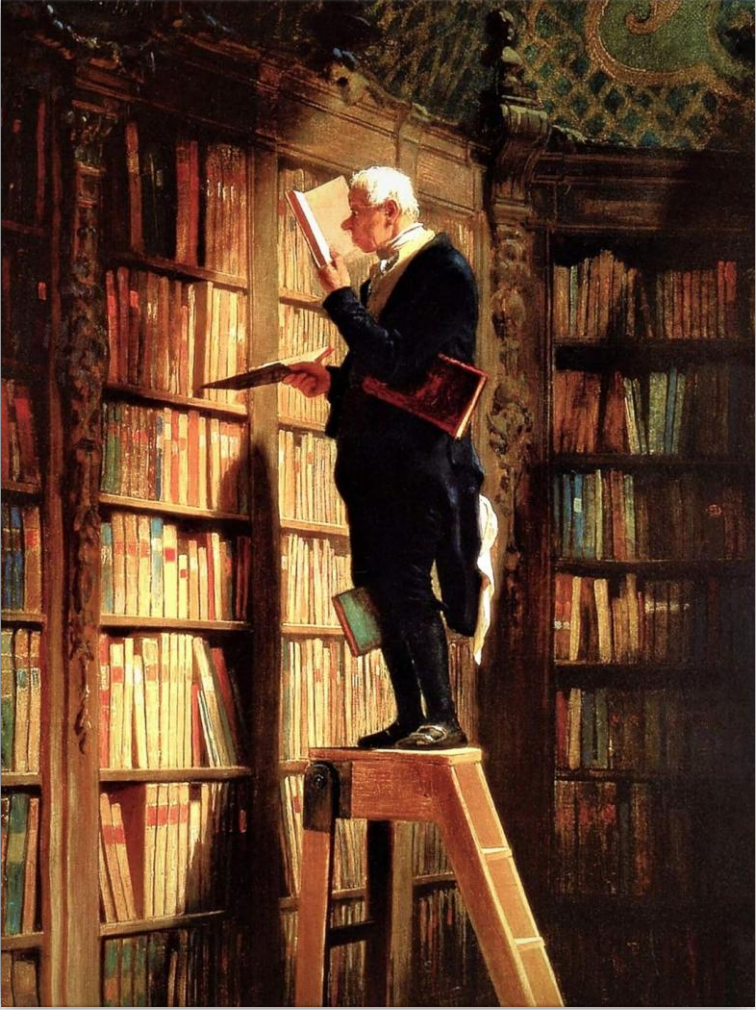
Gestalt eines intellectuellen Reichs erbaut. Wenn die Philosophie ihr Grau in Grau mahlt, dann ist eine Gestalt des Lebens alt geworden, und mit Grau in Grau lässt sie sich nicht verjüngen, sondern nur erkennen; die Eule der Minerva beginnt erst mit der einbrechenden Dämmerung ihren Flug.

"Felsefe, kendi çağını düşüncede kavradığında, bir yaşam biçimi artık yaşlanmış demektir; felsefe onu gri üzerine gri boyayarak gençleştiremez, yalnızca tanıyabilir. Minerva'nın baykuşu ise ancak alacakaranlık çökerken uçuşuna başlar."

da temsilciliğini yaptığım figür için gecenin gelmekte olduğunun da bilincindeyim. Ne var ki, ben de Hegel gibi düşünüyorum: *"Minerva'nın baykuşu, uçuşuna karanlığın bastırmasıyla birlikte başlar."* Koleksiyoncu da ancak nesli tükenirken anlaşılabilir.

Yarısı boşaltılmış son kolinin önünde, vakit artık gece yarısını çoktan geçmiş durumda. Şimdi aklımda sözünü ettikle-

rimden çok daha başka düşünceler var. Düşünceler de değil bunlar, görüntüler, anılar, içlerinde onca şey bulmuş olduğum kentlere ilişkin hatıralar... Riga, Napoli, Münih, Danzig, Moskova, Floransa, Basel, Paris, Rosenthal'in Münih'teki görkemli salonlarının anıları, Danzig'de bulunan, ölen Hans Rhaue'nin yaşamış olduğu Stock Kulesi'ne ilişkin anılar, Süssengut'un küf kokulu kitap depola-

Carl Spitzweg - Der Bücherwurm

rı, bu kitapları barındır-
mış olduğum odaların a-

nıları, Münih'te, üniver-
site yıllarımda kaldığım

oda, Bern'deki odam, Brienz Gölü'nün kıyılarındaki Iselwaldt'taki yalnızlık günlerimin anıları ve nihayet çevremde yığılmaya başlayan birkaç bin kitaptan bir zamanlar yalnızca dördünü veya beşini barındırmış olan, çocukluk/gençlik odam... Koleksiyonerin mutluluğu, aynı zamanda bireyin mutluluğu! Hiç kimseden daha azı beklenmemiştir ve hiç kimse, Spitzweg'in "Kitap Kurdu" maskesinin ardında itibarsız varlığını sürdürebilen adamdan daha büyük bir refah duygusuna sahip olmamıştır. Çünkü onun iç dünyasına hayaletler, en azından minik hayaletçikler yerleşmiştir ve bunlar koleksiyoner için, yani benim anladığım anlamda 'gerçek koleksiyoner' için, sahip olmanın nesnelerle

kurulabilecek en derin ilişki dünyasında canlanmaları değildir olup biten, o kişi nesnelerin içinde yaşar. Ben de böyle bir kişinin yapı taşlarını kitapların oluşturduğu bir barınağı sergiledim sizlere ve şimdi o, bu yapının içinde yitip gidiyor.

Haklı, adil bir sonuç.

Image creditsSS

gGörsel kaynakçası

El águila profética,
Tánaquil (Siglo VI a.C.), julio 12, 2011

<https://www.mujaresenla-historia.com/2011/07/el-aguila-profetica-tanaquil-siglo-vi.html>

.....

Le Peau de Chagrin. Études Sociales, Kieffer, René, binder; Balzac, Honoré de

<https://www.davidbrassrarebooks.com/pages/books/04605/rene-kieffer-binder-honore-de-balzac/le-peau-de-chagrin-etudes-sociales>

The Bibliophage - Art by Carl Spitzweg (1850), O Culto ao Livro - A estranha idolatria dos leitores modernos, Victor Lisboa, 1 jul. 2023

https://www.fantasticacultural.com.br/artigo/1120/o_culto_ao_livro_-_a_estranha_idolatria_dos_leitores_modernos

.....

Anatole France, écrivain français des 19ème et 20ème siècle, France. (Photo by API/Gamma-Rapho via Getty Images)

<https://www.gettyimages.com/detail/news-photo/anatole-france-%C3%A9crivain-fran%C3%A7ais-des-19%C3%A8me-et-20%C3%A8me-si%C3%A8cle-news-photo/949970942?adpop-up=true>

[illegible]

• • • • • • • • • •
• • • • • • • • • •
• • • • • • • • • •
• • • • • • • • • •
• • k ü t ü p h a n
e m i • k u t u l a
r ı n d a n • ç ı k
a r ı r k e n • • •
• • • • • • • • • •
• • • • • • • • • •
• • • • • • • • • •
• • • • • • • • w a
l t e r • b e n j a
m i n • • • • •
• • • • • • • • • •
• • • • • • • • • •
• • • • • • • • • •
• • • • • • • • • •
• • • • • • • • • •
ç e v i r i • h ê l
i n • i l c e k • •
• • • • • • • • • •
• • • • • • • • • •
• • • • • • • • • •

More than an essay about collecting, this timeless work reflects on the intimate relationship between people and their libraries. Benjamin reminds readers that libraries are living archives of human experience, where every shelf preserves fragments of curiosity, learning, and remembrance. His reflections continue to inspire librarians, bibliophiles, collectors, and scholars, offering a profound meditation on why books remain enduring companions in both personal and cultural life.

Bu metin, kütüphanelerin yalnızca bilgi depoları olmadığını; aynı zamanda bireysel ve kültürel belleğin yaşayan mekânları olduğunu güçlü bir dille hatırlatır. Benjamin'in zarif ve derinlikli anlatımı, okuru kitapların maddi değerinin ötesine taşıyarak, onların insan yaşamındaki duygusal, entelektüel ve tarihsel anlamlarını yeniden düşünmeye davet eder. Bugün de kitap sevgisi, koleksiyonculuk ve kütüphane kültürü üzerine yazılmış en etkileyici metinlerden biri olmayı sürdürmektedir.

TEZARUS

kitap
carpe librum

The full text of this book is available in open access on our publishing house's website and through CYPRARY, the world's first and only Cyprus e-publication database.

Bu kitabın açık erişim tam metnine yayınevi web sitemizden ve Dünya'nın ilk ve tek Kıbrıs e-yayın veritabanı CYPRARY'den erişebilirsiniz.

